

Özhan Hakan

- şiirler -

Yayın Tarihi:

24.12.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Anerka

I

Hüznüm; süngülü yalnızlıklara itilmiş bir Dersim gecesi,
açlığım; bir deri bir kemik,
sabrım; altı aylık unutulmuşluğuyla bir Bahçesaray'lı
ve korkum; yollarına sinmiş bir çakal
ya gidenler evin yolunu bir daha bulamazsa Anerka!
geçitlerinde yasaklanmış mevsim hatıralarıyla
sana nereden geleyim?

Artık her ses içimdeki bir sözün katili
oysa, bir seni bildim Anerka
bir de kaçmaya hazır gözlerindeki, yarı uykuyu
ki henüz bir kaç asırlık olsa da sensiz kalmışlığım
bir seni bildim,
bir de sensizliği...

dilimde, kavimler göçünden kalma bir yol türküsü,
aklımda, söze dönüşmeyen sesler,
yüzümde gülücük diye taşıdığım hüznün,
boynumda, mor hamaylı gözlerin
ve yüreğimde
aşkın kehanet korkularıyla
sabrımı yoklayan esmer geceyi
ayın öbür yüzündeki ihaneti
tanrıyı
ve
seni,
hakimin hükmüne kırılan kalemi,
ve
çekilen bıçağın
aşkın kirli tarihinden akıttığı kanları
soluk ve soğuk yüzlerin sinsî pusularını
celladın cüzzamlı, kanlı avuçlarını
ve her an tetikte, akli firarda sevgilileri...

bir seni bildim Anerka
bir de sol göğsünde kızıl alev güllerini
yüzünün yaşama dönüşüp,
gözlerinin felsefe ile anlaştığını
ve bir ben bildim
Platon'un gözlerine ne denli yakıştığını...

bir seni bildim Anerka
bir de yirmi dört saatin gece olduğunu
geçmiş zaman kipinde bütün umutları
gelecek zamana bağlayan
bağlantısız bir bağlaç
ve
güneşe devrilmeyen
devrik bir cümle gibi
her şeyin anlamından koptuğumu

II

Aşkınla,
ateşinde yanan şaşkın bir pervaneydim Anerka!
yaşamın başlangıç noktası
ve ölümle başlayan başlangıçların son noktası...

görünmez bir kazaydım kendi seyrimde
gece; zarf
ölüm; fiil
ışık; fail
ben ise bütün intiharların öznesiydim

Pusuda iken bütün Firavunlar
kimseler sevmedi benim kadar gözlerindeki yarı uykuyu
bir intihar pervanesiydim, bir ışığa aşık
bir şaşkın düş kanadıydım
gözlerinde kırık,
gözlerine aşık...

oysa şimdi Anerka,
oysa şimdi, kum saatinin ince belinden tek saniye süzülmezken
Bruki göçü gibi diyar diyar sürülen yüreğimde(n)
zaman
Babil'im, Ninova'yım.
yitik ve mistik bir zaman tüneliyim
bir çığır ağır çığlığı
ve ağır bir sevda enkazıyım Anerka!

vuruyor

III

Hislerimi bir dervişe satıp
tanımsız hiçliğimle duaların ürpertisine gizledim umudumu
boynumda bilmece gibi ismin
bir sevda türküsünün son notası özetinde
ve
her kulacımda dibe çekildiğim
anasından ayrı Van Gölü hüznündeyim

özü bilinmeyen dinler adına
Xecé û Siyabend aşkına Anerka!
yut dudaklarımı
yut ki öpeyim yüreğinden
yoksa,
sol yanımda ağır bir kanamayla cebimde cerahatımı taşıyarak
kötücül varlıklar
ve kaybolmuş yüzlerin arkasında yatan hiçlikle
kendime yamanarak
ve yanarak
ve yalınayak Tamara çaresizliğinde
kokunun sindiği kaleden bozma şatomun dehlizlerinde yitip
talihim gibi kör çıyanların
bedenini oyduğu Akdamar olurum Anerka!
kıvranan narin çaresizlik,

titreyen özüme bulaşmış acemilik,
ve
günah desenleriyle
ruhumun ölüsünde dirilen beden neye yarar?

yokluğun ölüm olur Anerka!
yokluğun, Başkale'de sırrı aşık bir cinayet
ve Zilan Deresinde ölen çocuk ürpertisiyle
asi, direngen yüreğimdeki isyanı bastıran zulüm olur...

bir seni bildim Anerka
bir de senden olanı
kendimi ve yokluğumu
ve
uyruğumun aşk,
tabiyetiminse hiç olmadığını...

ey göğsüne yaslanıp cırılçıplak ağladığım!
kaşlarını ağıtlarıma,
gözlerini çaresizliğime,
yalnızlığım kadar prüzsüz bir ten
ve ışığı boğan gölgem kadar yoksul çizgileriyle
yüzünü yüzüme benzettiğim siluetsiz sevgili
bilirsin "aşk bir sığınma talebidir"
anadilim gibi dilimin ucunda ve yasak olsan da
iri gözlerine beni de al Anerka!

İri gözlerine beni de al...

Özhan Hakan

Ankara'da Anarşist Bir Senfoni

Gittin işte,
oysa bu kente yetecek kadar ağlamıştım ben
her aşk derdin,vazgeçmektir başka bir aşktan
her umut bir intihar...bilirsin...

An-karaydı,
b-ela bir uykuydu aşk
gözlerinin buğulu bebeğinde
ve
ölmekle kalmak arasındaki bağlaştı
gözlerine ramak kala yaşadığımız inat...
oysa ne çıkardı
çıkamaz bir Ankara sokağında yenilgimizden
çocukluğumuzdan kalmaydı hepsi de
doğmuşuz,
doğruymuşuz,
doğuluymuşuz
hepsi bu!

Gittin işte
oysa bu kente yetecek kadar ağlamıştım ben
nasılsa bakirdir derdin her aşk kendini kirletmeye
her aşık birini terk etmeye...bilirsin...

An-karaydı,
büyürken içimdeki yara
sana hep can diyordum,
sen b-ela gözlerinin buğulu bebeğine gizlenirken
ben
Türkçe şiirlerde seni
hep Kürtçe seviyordum...

Gittin işte
oysa bu kente yetecek kadar ağlamıştım ben
bir bölü bilmem kaç ölçeğinde kaybolduğum
bir haritadır yokluğun...bilirsin...

An-karaydı
b-ela bir uykuydu aşk
gözlerinin buğulu bebeğinde
ve
bütün kutsal kitaplar orda kaybolurdu
oysa
gözlerini anlamak,
kutsal bir kitabı anlamaktan daha da zordu.

Gittin işte,
oysa bu kent ikimize yetecek kadar ağlamıştı
ceylanın son bakışı avcının namlusunda
yüzümde bir çığlık patlar
sana kal diyemem...bilirsin...

ama dön
dön ne olur
bu anarşist senfoni artık burada bitsin...

Özhan Hakan

Bir Şehir Daha Düş-tü

/sen saçlarını düşürdükçe bakışlarına
ben iflah olmaz düşler kuruyordum
biri bir rüya görse
uykusuna girip hep seni soruyordum/

saçlarına rüzgar dokunsa
doğuda bir adamın yüreğine nazarın değiyordu
uzak yerlere düş açıyordu kıl çadırlarda göçebe kelebekler
yasadıydı oyunları idamlık çocukların
ve
bezden anneler yapıyordu öksüz bebekler...

/sen saçlarını düşürdükçe bakışlarına
ben iflah olmaz düşler kuruyordum
sen ne zaman bir rüya görsen
uykuna girip kendimi vuruyordum.../

her yer bulaşıyordu üstüne adamların
kirliydi ceketlerin iç cebindeki hatıralar,
yollarını gözlüyordu oğullarının
baktıkları dağlara benzeyen anneler
ve keder;
Batman'da hayallerini asan bir kızın kaderine yazılıyordu...

/sen saçlarını düşürdükçe bakışlarına
bakışlarında ben ölüyordum
ayaklanırken yüreğimde bir halk
halkımı da kendimi de öldürüyordum.../

artık saçlarına gömülmüş yasak bir türküdür bu kent

Özhan Hakan

Ey Sevgili Barış

-zeytin dalıyla,beyaz bir güvercinin ardından-

ve
de ki;

/beyaz bir güvercindim ey halkım
beni siz uçurdunuz
ama kaç kere vurduğunuzu
siz bile unuttunuz/

Şimdi
iki nehir arası bir mesafede
şah damarı sancımız
ateş ırmaklarında yüzerken
ve yıkanmadan,kefensiz gömüldüğüm
ateşin Mezopotamya'sında
and olsun ki; yeşil bir zeytin dalı gibi yakışırdı benim de gözlerim toprağa
ve anladım
bize rahat ölüm yok
ama ne olur annem duymasın...!

sen çekip gittin ya hani ey sevgili barış;
şimdi
köylü bir yalnızlık kaldı
Zap suyunun kenarında,
ve ağıtlar
binip rüzgarın çelik kanatlarına
'tekbir'li bir nefretle savruldu Konya'da

sen çekip gittin ya hani ey sevgili barış;
bir yangının üstüne serpilten ateş oldu her söz
tenimde tuz,
ellerim barut
ve ihanet kokusu yollarda...
rehnedilmiş yarınlar bıraktın
yol gözleyen annelere...

ve
sen çekip gittinya ey sevgili barış;
biri Yeşilırmağı boşalttı gözlerine
dul kalmış taze gelinin,
biri güvercinleri vurdu Dicle'de
kuş uçuşu sevda yüküyle
sen gittin ya hani;
sensizlik türküsünü söyledik
mayın döşeli umutların ardından
sen-siz-lik
ve sensizdik ey barış!
ıslak bir türküyle
kurşunlanmış yanlarımız kanarken
hüznün çapraşık elleriyle

ölen kardeşlerimizden

UTANDIK...!

ve hiç yakışmamıştı oysa 'kardeş' kelimesi bircümleye
'yaşasın halkların kardeşliği' derkenki gibi...

sen çekip gittin ya hani ey sevgili barış;
utandık Cizre'de hüznlerini üst üste yığan anneden
Yozgat'ta gözlenen yollara serpilten sancıdan
ve acı
dilin varamayacağı kadar yakındı bir anneye
ki;
Doğu-m en çok bir anneyi acıtır...

oysa
yıkayabilirdin düşlerini
göksel ırmakların koynunda,
sığınabilirdin Çorum'da bir annenin şefkatli kokusuna
ve Midyat'ta beyaz peçeli bir yezidi sofrasına

yeter!
susma ey beyazın asaletine bürünmüş güvercin
bak dağlarım bile duaya durdu,
yağmur çiçekleri açacak
çimenlerin üstüne,
yine 'doğulum' diyecek bana sevdiğim kadın
ben sevdami yazacağım Ankara kalesine
sen yeter ki susma
dil de senin,söz de...

ama yoksam
vurulmuşsam
göğsüme kül doldurmuşsam
kahır,çelik kanatlarıyla sarmışsa annemin yüreğini
bunca acıyı taşıyabilecek misin göğsünde
söyle ey sevgili barış...? !

Özhan Hakan

Günah...

yıllarca kanmışız güneşe yıllarca aldanmışız,
aşktan ç-alldığı ışıkmış meğer bizse şafak sanmışız...
eyvahtır...ruhum ile tenimin arasında duran eyvah...
ve aşktır âh ile biten en büyük günah...

Özhan Hakan

***Güneşin Ezgisi ***

Güneşin Mezopotamyasında
Ezgisi çalınmış sürgün bir sevdaya ağıt...

yürüyorsun,
peşinde kırık bir türkü...
tenin ve ellerin binip gidiyor
ruhun hâla aynı durakta bekliyorken...
anne rahminden kovulmuşsun önce
sonrası ise üvey bir hayat...

kervan ve çöl aynı dili konuşurmuş
ama
kaç yola kervan
kaç kervana yük olur sana dair biriktirdiklerim
içimden geçenler
ve içimden göçenlerle...

tut ki;
kalem mevsimleri yazar terk edilmiş bir sonbahar aralığında.
tut ki;
peşinden acı kervanıyla ömrüm ayaklanır
zamanı ardındaki bir ağıda mahkum ederek..

Günse; yalnızlık....
Güneşse; ömrümde bir lorili sürgündür...

tut ki;
kırmışsın kalemimi
elinde kalmış neyim varsa
bir sürgün çizmiş de ellerin
öptüğüm yerinden kanatmışsın
ve
artık şiir yazma demişsin bana
çünkü yaşadım ben bütün şiirleri...

tut ki;
beynimde bir intihar patlar
hizaya sokulur ömrüm
kimin umurunda?
ellerim bir kurşun, şakak hizasında
ki ellerim;
bir ebenin elleriydi aşkı doğurtan
tut ki;
binerim bir rüzgara munzur olup eserim
ondan belki de
beni en çok saçların tanır
sen tanıklık bile etmemişken sürüldüğüme...

oysa ben hep senin kahramanın olmak isterdim

ey evvelim,ahirim
yerim,yarim
ey kanlım,katilim
bendim umuda adını veren
ki her katil cinayet mahalline bir kez daha uğrarmış diye...

şimdi hüznü nergis sarhoşluğunda bir Van ikindisi
alnında yıldız
eli mavzer
yersiz ve yarsızken
aşkın sürgün yolcusuyum
tek tanığım gölgem
ardımda unutulmuş bir türkü
ve güneşin ezgisiyle...

dünya olup etrafında dönmezdim ey yar
seni güneş bilmeseydim!

Özhan Hakan

Mezopotamya

Rozerin...

Sana geldim,
ey kavganın tarihiyle yaşıt Mezopotamya
geldim,düşlere gecikmiş kuşlar gibi...

bir nehir gibi taşıp kendinden
"Mardin kapı şen olur"ken bir gece
"Dağ kapının taşları"na vurularak
ve dönerek bütün yollardan,
yorgunluklardan,yardan,yaradan
sırtımda hançerlerle Sezar'dan
sana geldim ey! yüzümü döndüğüm güneş
döndüm,düşlere gecikmiş kuşların kanadında...

Ksenephon'dan bu yan durmuşsa bizi terkisinde gezdiren zaman,
onbinlerin dövüşüdür bu bir daha dönüşü olmayan
ve döndüm savrulmuş bir ömürle kavgamdan
sana yenilgimi getirdim
ey mezara giresi gelen anne! ,
Yenildim ey intikamın almadan koynuna girmeyen baba!

bir kere olsun öpmeden sevdiğini
dağlara vurulan!
beni mi okur bilmem seni mi şu gazelhan;
"Perişan-ı halden bilmez perişan olmayan
sultanıdır âlemin,sultana muhtaç olmayan"

sana geldim,
ey ihanetin tarihiyle yaşıt Mezopotamya
geldim,düşlere gecikmiş kuşlar gibi...

ak sakallarıyla güneşe dönüyor Ararat
katırlar geçer eteğinden yorgun ve kaçak
Hazar'dan Vangölü'ne selam götürür...

İshakpaşa önlerinde koyun otlatan çocuk
ve
okul önlerinde
yumurtalı ekmek kavgası...
bir çoban ateşini söndürüyor önce
ve sonra yangınını...
bir eski aşkı gezdirir de dağlarda
kimse görmez nasıl da-yandığını...
ağıtlar yakar geçen ömrüne,
ve Kürtçe çalar kavalını
"pir bum dil pir nabe evdalo dil"

sana geldim
ey güneşle yaşıt Mezopotamya
geldim,düşlere gecikmiş kuşlar gibi..

kaç ömür geçti gençliđimin üstünden
kaç defa asıldım,kırıldı boynum
kaç diyorum...? Kaç...?
hadi kaç.....ma!
dur da nehir ol...deniz ol....
uzat boynunu dar ađacına,Deniz ol!
Deniz  l! milyon kere...
serpil ate ine İbrahim'in
y z ls n derin,Hallac'ı ol kendinin..
deniz olamıyorsan bir damla su ol bari
İsa değilsin çarmıha gerilen,
Havari ol en azından Havari!

sana geldim
ey bütün vurulmuş aşklara be ik olmuş Mezopotamya
geldim,d  lere gecikmiş kuşlar gibi...

"derelerden kan akar burada nicedir,
analar ağıt yakar her dođan gün
gelinler yola bakar...çaresiz"

dökülür kadim bir kentın surlarına
cehennem uđultusu ağıtlar
ipince bir kederdir baktığı
ıslak gözlerin
ve mah  er yeridir bu gece
sen kıyametim olursun Rozerin!
en baharında ömrünün
en aymaz gecesinde utanca durmuş tarihin
uyurken bildiğim bütün kentler ve tanrıçalar
vurulduğun yerde kurumamı tır kanları daha nicelerinin

sana geldim,
ey beni Rozerine hasret bırakan Mezopotamya
geldim,d  leri vurulmuş kuşlar gibi

Rozerin!
ey geceden kara yazgısı
ey uykusu çalınmış gök-yüzünde saklı gece
kastın mı var kederlenmi  ömrüme?
sana yazdıysam bütün bildiklerimi
yaşamak iflah olmaz bir ihanettir artık
ya kınalı avuçlarında götür yüreğimi
ya kefenin olup sarayım,
kendinle götür beni....

<DIV></DIV><EMBED src=http://www.rojava.org/musics/eskiya.mp3 width=0
height=0 type=audio/midi loop='true' autostart='true'></DIV>

 zhan Hakan

Şehrazat

dilim varmazdı kederimi anlatmaya
korkum şivesi bozuk bir sessizlikti
alfabesi yitlik bir dil olurdu gidişin
ki; yokluğun bütün dillerde kimsesizlikti.

bilmeyebilirsin belki;

kapanmış tüm çağlardan geliyordum sana ey sevgili
alev buğulu rüzgarlardan,
adınla başlayan günlerin erkenci akşamlarından
ve
çiseliyorken aşk,
yetim yağmur tanelerinde ıslanmış
bir sürgün yolculuktan...

antik ve derin bir mağlubiyete gömülü
mağrur bir yenilgiydim geçtiğim bütün kentlerde
Antiochus'tan mirastı
inadına güneşe dayanmış alnım
-ki her hüznün gün doğumuydu sırtımı sıvazlayan Mezopotamya şefkati-
ve
en derininde yaş(l) anmış acımasız sırlarla
gözlerine taşıdığım gözlerimdeki kıyameti...

bilmeyebilirsin belki;

Midyat'ta yezidi bir bakıştım ben
güneşe dönmüş kavruk bir hüznle...
limansız bir yalnızlığa kurulmuş sahipsiz bir takvim,
imlasız ve imzasız bir şiire düşülmüş tarihsiz bir not...
henüz kaf dağının ardındaydı aşk
ve daha ismin yokken düşlerimde
yüzün,gözlerin ve gülüşün çizilmemişken gökyüzüme
yıllar öncesinden sana aşık bir ruhtum ben,
bedensiz ve bedelsiz bir bekleyişle zaman çarmihına gerilen...
ateş ırmaklarında vaftiz edilmiş Süryani bir yürek
ve alev denizinde bir kürek mahkumu
-bir çift elaya bedel olsun diye belki de-

ama şimdi;
kır saçlı duygulara yenik düşen yorgun bir eylül hüznünde ses
ve kısa yollarda seyreden uzun bir yolculuktur yalnızlık
ki her durak senin göğsünde anlık bir nefes...

bilmeyebilirsin belki...

ben tarihimden silerken miladımı
anladım ki beni uslandıran zaman değildi sendin
sen binbirinci masala vererek adımı
geceyi gündüze teslim edendin...

Özhan Hakan

Azar Azar

1

gökten düşen sadece suydu
hepiniz onu yağmur sandınız.
içime sığdıramadığım yalnızlığımı
hayret hepiniz nasıl da sığdınız...

16.01.12
Ankara

2

İstanbul(un) Bogazına takildim,
ha kustu beni ha kusacak..
Ya kimsenin sesinde soz yok,
Ya kime seslendiysem,anladım ki susacak!

14.01.12
İstanbul

3

Kimin uykusu bu yattığım,
uyandığım gün kimin?
deli pervane gibi;
Katiliyim,maktuluyum,
magduruyum kendinim!

08.01.12
Ankara

4

Bir katir alip kacaga gidesim var..
Biraz cay, biraz tutun..
Sana fistanlik kumas, kendime biraz ölüm...

5

Yaşamak, umudun varsa hayattır,
uyusam her şey geçecek sandım..
Kızılca kıyamet bir yaşama
cehennem ateşiyle u/yandım...

28.12.11
Van

6

Aşkın ömrüne sığınmıştır yalnızlığın zehriyle ölen
bendim tutunup gözlerine,ölümü aşkınla bölen
ölüler,mezarlık boşalınca anlarmış öldüklerini
Ama ölen ben değilsem, kimdir bu tabutsuz gömülen..?

24.12.11

Van

Özhan Hakan

Babama...

Adını yazmadım senden sonra,
yangınından kaçırıp gözlerimi
resmine hiç bakmadım.
Her sabah
yokluğunla ıslanan saçlarımı okşadım
şefkatine özenip...

Senin kıyılarından
yelkenlerime üfleyerek açıldım
umutsuzca
umut deryasına.

Adını yazmadım senden sonra
resmine hiç bakmadım.

takvimler şaşırdı senden sonra
büyümedi hiç bir umut
ben de büyümedim gittiğinden beri
bak bıraktığın yaştayım hala
yine de hayatın uzağındayım artık
ve bir hayat uzağındayım.
Ondandır küreklerine hiç asılmadım hayatın
bir dalga beni atar diye kıyılarına.

Adını yazmadım senden sonra
resmine hiç bakmadım...

dost eli puşt eline karıştı baba
sancılar birikti bak avuçlarımda
oysa
'yaşlı bir sevgilim bile olmadı göğsünde ağlamak için'
ve hiç bir yaşım olmadı
ıslak yaş günlerimde
yazgım hüznün güzergahı baba...

Adını yazmadım senden sonra
resmine hiç bakmadım...

Korkarım...Sana gecikmekten,
Korkarım...
Sensiz bir gün daha yaşayabileceğimden
ve korkumu unutmak için
türküler söyler,
Kürtçe ağlarım.
Ama acı,
her dilde aynı tadı veriyor korkarım...
Hüzünler biriktirir,
gizli gizli ağlarım.
Hayat beni -ağ-lar...
Hayat beni bağlar baba
Hayat beni avlar.....korkarım....

bak bıraktığın yaşıyım hala
yol yordam acemisi
saklanır yastığıma
gelemezdim ardından
çocuktum... o yolları bilmezdim.....

... korkarım baba...

Gittiğine değil,
beni de götürmediğine ağlarım...

21.05.2002

*Babamın ölümünün 13.yılı anısına...

<DIV></DIV><EMBED

src=http://www.antoloji.com/siir/media/64/www_antoloji_com_580864_69.MP3
width=0 height=0 type=audio/midi loop='true' autostart='true'></DIV>

Özhan Hakan

babama-II

ayrılık acısını sadece ölüm bastırır sanırdım
ta ki saçlarının hayaline tutununcaya dek...
gözlerin umudum oluncaya dek...
yaşayabildiysem sensiz
her gece gök yüzüne seni çizdiğimdendir...

soğuk olurdu her akşam...
zır deli bir rüzgarın önünde,adını verdiğim yıldıza anlatırdım seni...
soğuktu mayıs kadar gidişin
ve bilirdim hayır yoktu o gidişte
ama her şey bildiğin gibi işte...

hala lambaları söndürmemekte,çoraplarımı bulamamakta ve seni canımdan çok
sevmekte ısrarlıyım...yine her akşam saat tam 10 da balkona çıkıp seninle hasret
gideriyorum...
ve yine her gün ilk işim seni çok sevmek oluyor
evet
hayır yoktu o gidişte
ama niye anlatıyorum ki
her şey bildiğin gibi işte....

Özhan Hakan

Bakışı Sürgün Çocuklardan Geldim

ben sürgün bakışlı çocuklardan geldim
ki;
an meselesi bir ölümdür kaderleri
o yüzden utangaçtır aşka
o yüzden her an kaçak durur gözleri..

kahramanı sızı kalmış hikayelerin,
hikayesiz yollarında kaybolan çocukluğum,
okşasa saçlarını,
rüzgara bile aldanır.
yasak hayallerin ürkek uykusuna daldıkça,
ben hangi düşe dokunsam
rüya uykusundan uyanır...!

Özhan Hakan

Ben-1

bir imla hatasıym ben
sonuma hep bir ünlem konulur (!)

iki parantez arasındır ismim
onun için
her cümlede emanet durur...

Özhan Hakan

Ben-2

iki parmak bir dudak arası ömrüm
bir kaç nefeste tükenen kaçak bir tütünüm
oysa tiryakim olmadı hiç kimse
ve anladım ki; b a ğ ı m s ı z l ı k yapan bir özürüm...

Özhan Hakan

Bir Adı'm Da Sonbahar

Susmak, bir tercih değil,
bir tehcidir söylenmemiş sözler diyarına...
Ve
Fırtına öncesi 'densizlik'tir üstlendiğin,
üstelediğin her cümle..!

Bak, gözlerine rüzgar sürmüş bulutlar,
gök-yüzünü kaçırıyor senden,telaşlı
ve "patlamaya hazır"
olmayan bir bomba kadar tedirgin,
ve gergin..
kopacak birazdan fırtına, inceldiği yerden...
Lakin bu meretin yağmuru çarpıyor adamı,
ki; durmuyor bulutta durduğu gibi...

Açtı perdelerini hüzne yine bu diyar,
anladım ki;
yine sağanak 'ağlayışlı' geçecek bu sonbahar...!

Hani asıp suratını öyle gelmiş de
zorunlu şark hizmetinde,sürgün bir mevsim işte..

Ve biz;
kaçak yolcusuyuz hayat denen trenin,
yakalandığın yerde biten ömür kompartımanında.
ama değil mi ki;
aşk da tek yönlü kesilmiş bir intihar biletidir.
ve nerede inersen in
bire ve kendinden başka hiç bir şeye bölünmeyen
"asal" bir yalnızlıktır durağın...

Öyleyse de ki;
Ruhu bedeninden sağılmış,
sütten kesik,
eksik çocukluğuyla,
adı, adam diye adı/m adı/m ömrüne dağılmış
bir sağanaktır gördüğün...
ve
sağlaması yok bu sağalmayan denklemin;
sağdan başlayan bir ayet gibi alnımızdaki yazı,
ve her şeyin s/ağlak olduğu ömrüme sızan
upuzun sol'ak bir sızı...!

Özhan Hakan

Bütün Çocukları Öldürmeli,Yetim Kalmasınlar Diye

Babama____

parçalanmış günlerdir yetim çocuklar,
kimseler bilmez parçalarını onlar kadar
kaçmaksa ölüm körler zindanından;
körlere zindan ne yazar?
sahi kaçmaya daha kaç var?

içimde hasretinden utanan
bir eşkıya kederi,
ve
parçalanmış bir ömre dair ne varsa kirlettiğim
kara bir leke gibi düşüyorum
günlerin nakışına
ve yetim bir çocuğun kederli bakışına
kirleniyor,kara bir gergefe gerilmiş günler.

sarılip o üşüyen günlere
notaları kurşunlanmış türkülerle
sazlarla...ayazlarla...
çalıntı masallarla çağrılan
umutlara yürüsem; yalnızlığa,
üşüsem; lanetlenmiş bir mayısa çıkar
içimin bütün yolları...
yan diyorum ömrüme.yan!
yan ki; kederin bile tutuşsun âhından...

ya parçalanmadan günleri ölmeli çocuklar
ya da paramparça olsun ölüm onlar kadar
ölüm!
seni de kör kurşunlarla öldürmeli
günde milyon kere
seni de ölümlere göndermeli.

sönmeyen bir ateştir ömrüm,külleri sancıma karışır
and olsun ki yokluğundan gayrı bu yürek her şeye alışır....

*21 Mayıs 05
babamın ölümünün 16.yılı anısına

<DIV></DIV><EMBED
src=http://www.antoloji.com/siir/media/64/www_antoloji_com_580864_69.MP3
width=0 height=0 type=audio/midi loop='true' autostart='true'></DIV>

Özhan Hakan

Ela Bir Geceydi Gözlerin

-ve yedi gök
altı iklim
suyla kazınmış toprak suretinde-

bir ismin esaretinde şimdi düşler
-ki her andığında beynine intihar gibi çakılır-
yolsuz,yolun-muş bir menzildir sabah
çok uzak
çok uzak bir ihtimal gibi anlatılır...

çünkü
her geceyi katleden bir şafak vaktidir bilirsin
esmer bakışlarına sürüp elayı
yenilmiş ordular gibi
kendine çekilirsin...

kanatılmış bir yaradır şimdi hüznün
ve kan uykusu gözler,kan atılmış yüzün
anlaşması gibidir ömürle ölümün
kızgın ve delirmiş gibi dönen dünyada

hayat dediğin
yaşlı bir masaldır aslında
yeni yetme sonlar uydurdu kendine...

esmerdir uykusu kaçmış gece
ve yangındır,
amansız bir yanılgıdır gözleri
bir denizi bir denize düşürür gibi
ve bir düşe mahkum eder gibi gündüzleri...

çünkü
her geceyi katleden bir şafak vaktidir bilirsin
toplayıp denizlerini
kurumuş nehirler gibi
kendine çekilirsin...

sen miydin gece miydi esmerliğiyle hüznümü örten...? sen miydin gece miydi beni bir
seher vakti gözlerine öldürten...?

Özhan Hakan

Gidersin...

gidersin,
kimse bilmez yangınımı
şasırır bütün haritalar
yollar yordamsız kalır...
ağarır dorukları
sert rüzgarlı dağların.
bir b/aşka kanar iklimim
kararır düş(l) erim esmerliğimce..
gidersin,
ardında bir ağır cinnet kalır...
sarılır tabutuna
yalan bir vuslatın piçliği
yüreği sökülmüş dağ eteklerinde
ağıtlı annelerden yamalar kalır...

takvimler bahara döndü mü
sevdanı bir deli rüzgar alır
kudurur Van Göl'ü, ölüm bile mutedil kalır
gidersin,
rüzgarın nefesinde boz kıra sevdalı bir martı,
bir deli,
bir rüzgar
ve
vadisinde çırpınan hırçın bir nehir kalır

gidersin...

-II-

gidersin,
sürükleyip dururum bir ömrü ardından
nefesim son sözüme saklanır
ölüm ki; zamanın mutlak zaferi,
zaman; anlamsız kaldığım,
hayatsa; zamansız yaşadığım
gidersin
ömrüm peşinden ayaklanır...

ve
yabancı kalırım bildiğim,bilmediğim kentlere
susar caddeler,pencereler
saçların uykusuna dökülür gecenin
gece aysız,ışksız kalır.
tutunurum şiirin eksik dizelerine
ama gidersin,
kırılır kalem,
mısralar hükümsüz kalır.

<DIV></DIV><EMBED

src=http://www.antoloji.com/siir/media/64/www_antoloji_com_580864_69.MP3
width=0 height=0 type=audio/midi loop='true' autostart='true'></DIV>

Özhan Hakan

GORDiON...(Beyaz Saçlı Prens)

faiziyle borçlanırken sana hayat
ben hata payı dağıtıyordum bütün birikimlerine
sen yine de bir şefkat ilıstırıyordun
o kıvrık kirpiklerinde biriktirdiklerine...
ne zaman sana seslensem,
söz,bilmediğim bir yere gidiyordu...
ne zaman babamı özlesem
anlamsız bakışlarla gözlerim sana devriliyordu...

kurulurken gözlerindeki infilak
yıldırımlar düşerdi yetim bakışlarına
ama sen annemin gözlerinde
yarınlı bir umudun bakışısın
ve
söyler misin be isko
yağdı yağacak gözlerinle
sen hangi taşkın nehrin akışısın?

bir düşün ortasında çekip gidiyordu zaman
baharı çalıyordu zamansız bir mayıs
biz acemi bir kaçıştık oysa
düşüyorduk hep düşlerimizin üstüne
düşkapaklarımız kanıyordu...
hazin türküler yağıyordu ömrümüze

ve şimdi
çocukluğuna ak düşmüş
menekşe gözlü çocuk
menekşe bakışınla
gördüğüm her rüyanın en beyaz nakışısın
söyler misin be isko
ağarmış çocukluğunla
zamansız bu iklimin
hangi erkenci kışısın?

çöz artık yüreğindeki gordionu
ve söyle isko,
biz hangi düşün erkenci kaçağıyız?
biz bu deli fırtınada
hangi yalancı yağmurun saçağıyız?

Özhan Hakan

Şair Mezarı

Gidince aşk;
kalan, kalmaktan yorulur..
Biner terkisine terkin
ve bir adam daha en şiir yerinden vurulur..

Bitince aşk;
gitmek bile bitmekten yorulur...
Ve giden, sonunda üç beş satır bir şiir olur..

Yitince aşk;
ardında bir kalem bırakır,
kırılsın diye hükmüne idamlık sevdaların..
Gidenin terekesidir intihar, vasiyet eder ölümü...
Giden gider,
aşk biter,
bir şair daha ölür
Ve nasılsa her şair,
ölünce bir şiire gömülür..!

Özhan Hakan